

СТОЙКО ПОПДРАГАНОВ СТОЙКОВ

Текстът е част от книгата на Стефан Саранеделчев "164 казанлъшки учители от 50-те и 60-те години на XX в." (изд. Кота, 2021 г.) и е публикуван с малки редакции за целите на Есториум с позволението на автора.

Стойко Попдраганов Стойков е роден на 19.10.1929 г. в с. Запалня, Новозагорско, В семейство на православен свещеник. Има 37 години учителски стаж като учител по руски език. Негови ученици са се представяли отлично на международни олимпиади по руски език. Занимава се задълбочено с методика на преподаването. За първи път в България въвежда изучаване на математическа терминология на чужд език. Изнася открити уроци на различни нива, включително и на национално. Защитил е първа професионално-квалификационна степен. Ръководи методическата дейност и школите за млади учители в три окръга. Избран е за първи председател на Дружеството на учителите-челници в Казанлък и Старозагорски окръг и член на централното му ръководство. Основател на първото местно дружество на русистите в България и член на бюрото на централното му ръководство два мандата.

За постигнати високи резултати в учебно-възпитателния процес е удостоен с много отличия и награди: „Най-добър в професията“; "Най-добър класен ръководител“; „Най-добър наставник“; "Най-активен и деен русист в България“; няколко пъти „Отличник на Министерството на народната просвета“; носител на златен орден „Кирил и Методий“ - 1-ва степен; пръв учител в Казанлък, удостоен със званието „Главен учител“.

Първите ми впечатления от него са от годината, когато учих в Първа политехническа гимназия „Н. Вапцаров“ - Казанлък. Не ми е преподавал нито една минута, но за да бъде от няколкото учители, които се открояваха сред останалите, причина не бе високата му, стройна фигура и мъжествено лице с буен алаброс, а преди всичко уважението към него, както на учители, така и на почти всички ученици.

Десетина години по-късно, когато бе класен ръководител на сестра ми, няколко пъти родителите ни ме упълномощаваха да участвам от тяхно име в учителско-родителски срещи. Тогава в мен се затвърди мнението, че той е от нестандартните учители. Междувременно, през всички тези години срещях

неговото име като автор на дописки, очерци, разкази по страниците на местните и централните вестници. Възхищавах се на неговото писмено слово, на паметта за дори и малки детайли от отдавна отминали събития, от ясната му мисъл, на способността да изгражда образи. През последните двадесетина години по различни поводи: изявите му с редица краеведски материали в казанлъшкото краеведско дружество, книгата му за историята на с. Запалня, участие в инициативни групи и още много други неща станаха причина да го опозная по-добре и това ме убеди, че той е едно рядко явление в културния живот не само на града ни. За това реших, че непременно трябва да включа в книгата и страници за него. За тази цел на 4 април и на 7 юли 2019 г. в дома му проведохме разговори за неговия жизнен път и за много други неща. Ето част от тях:

Стефан Саранеделчев (С. С.): Г-н Стойков, Вашия живот е достоен за един голям роман. От къде да започнем този разговор?

Стойко Попдраганов Стойков (Ст. Д. Ст.): По начало аз съм човек оптимист, романтик, добронамерен и наред с многото лоши моменти и трагедии, които съм преживял, в мене остава доброто и хубавото. Понякога се чудя как съм оцелял и как съм достигнал до това положение, а друг път се чудя, ако бях приел някои неща дали нямаше да достигна до академик. Например, когато ме насилваха да подпиша декларация, че се отказвам от баща си и майка си.

С. С.: Кога бе това?

Ст. Д. Ст.: През 1948 г. Току-що бях завършил Софийската духовна семинария. Трябва да подчертая, че не бях само аз. От нашето село ни извикаха 7 момчета и едно момиче деца на „врагове на народната власт“. Влизахме един по един. За всеки имаше отделен активист, който да го агитира. За мен бе определен председателят на селсъвета в с. Запалня Христо Атанасов. Тика ми да подпиша една декларация, че се отказвам от родителите си. Отказах категорично. Тази случка има предистория. Баща ми многократно е помагал преди 1944 г. на комунисти. Например по образувано срещу комунисти от Пловдивския военно-полеви съд наказателно дело No 977, гледано на 23.XI.1942 г. в Ст. Загора. Прокурорски свидетели са Христо Атанасов, тогавашен партиен секретар, Койчо Савов, секр. на РМС. Въз основа на техните показания прокурорът иска смъртни присъди на трима комунисти от село. Баща ми е доброволен свидетел и така пламенно ги защитава, че смъртните присъди са заменени с доживотни. След делото баща ми заплюва Христо Атанасов и Койчо Савов с думите „Пю-у, аз ги

снемам от въжето, а вий ги окачвате! И тъй да е било, както казвате, трябваше и вий да поемете част от вината и да сте при тях, защото от затвор се излиза, но от гроб се не връща!" Наричаше ги още предатели. Същите двама на 17.09.1944 г. арестуваха баща ми. Бе съден от народния съд На самото дело обвинителят заяви, че не може да иска осъдителна присъда, защото няма данни за извършени престъпления от свещ. Драган Стойков и предоставя на съда да реши дали е виновен или не. Осъдиха го на една година затвор.

Основание за тази присъда бе, че баща ми прави символично погребение в село на цар Борис на 05.09.1943 г. и снимката от това погребение е публикувана във в. "Зора" на 13.09.1943 г.

С. С.: А преди тази случка къде сте учили?

Ст. Д. Ст.: Начално образование в родното ми село. Учител ми бе даскал Койчо Колев, който живя над 90 г. и почина в Стара Загора. Аз малко по-късно, като станах учител съм размишлявал - нищо, че бяхме село, но сме имали идеални условия за учене, защото учехме преди обяд трудните предмети - математика, български език, краснопис и др., а след обяд ръчна работа, телесно възпитание, рисуване, пеене, които при хубаво време изкарвахме по поляните на Шошоловата кория. Учителите ни бяха завършили Казанлъшкото педагогическо училище, всестранно подготвени, музикални, свирят на цигулка. Прогимназия учих в с. Долно Паничерево. То е на 4-5 км от селото ни. Три учебни години, всеки ден в пек, дъжд, вятър, сняг ние прогимназиалните ученици от с. Запалня пеша отивахме и се връщахме. Разстоянието не беше проблемът, а р. Тунджа, която трябваше да преминаваме без мост, в топло време я газехме, а в студено време и пълноводие ни прекарваха с каик. За мен всички учители там бяха добри, по български и история - Демирева, великолепна учителка. Спомням си един случай: Отивам на училище без да съм чел по история и си викам „Дано не ме изпита!“ Ама тя ме вдигна. Урокът бе за Априлското въстание. Започнах да говоря, а тя седна на последния чин и взе да ме слуша, докато бие звънецът. Дойде и ме прегърна. Обяснявам си го, че четях много книги и разказах неща, които ги нямаше в учебника.

С. С.: А какви са спомените Ви от Софийската духовна семинария?

Ст. Д. Ст.: Веднага след прогимназията, през 1943 г. кандидатствах и ме приеха. Там се учеше 6 години, но след 1944 г. намалиха обучението с една година и нашият випуск завърши през 1948 г. Повечето от преподавателите ни бяха с докторати.

Учителите са си учители, но непременно трябва да кажа няколко думи за семинарския дух и семинарското приятелство. Това са велики неща. Семинарията е затворен тип учебно заведение. Пет години заедно учите, заедно се подготвяте за следващия ден. Пет години спите заедно. Сутрин сте заедно в храма за утрения, вечер на вечерня. Заедно закусвате, заедно обядвате, заедно вечеряте, в свободното време заедно играете. Това са неразкъсваеми връзки. Хората две години заедно служат в казармата и остават приятели за цял живот, а тука цели пет години. Като завърших семинарията кандидатствах богословие в СДУ, но независимо, че издържах с отличен изпитите, не ме приеха. Баща ми хвана за яката декана Илия Цоневски негов познат и му кресна: „Илия-а... А той: „Почакайте отец Драгане.“ Извади от едно чекмедже циркулярно писмо и зачете: „Деца на лица, съдени от Народния съд или засегнати от мероприятията на народната власт не се приемат във ВУЗ.“ Ай съм го приел, веднага ще ни затворят!"

Тогава се явих като частен ученик, за да взема гимназиална диплома, защото със семинарската се разрешаваше да се кандидатства само богословие. За една седмица взех 48 изпита за 4-ти, 5-ти, 6-ти и 7-ми гимназиални класове. Няколко дни след като взех последния изпит излезе постановление, с което се разрешаваше на семинаристите да кандидатстват във всички ВУЗ. Кандидатствах българска филология, история, философия и всичко което може да се кандидатства с изпити по български, философска пропедевтика (психология и логика) и история. Издържах с отличен, но не ме приемат никъде. Започнах да обикалям насам-натам. Отивам в стаята на секретаря на университета и му креснах: „Нито съм крал, нито съм убивал. Явих се на изпити и Вие сте ми писали отличен. Искам да знам защо не съм приет!“ Той ме изпрати в „Личен състав“. Там се оказа мой много близък човек. Той отвори документите ми и вика: „Ами ти с тази характеристика никога няма да влезеш. Ще отидеш в Околийския комитет на БКП в Нова Загора да ти дадат други документи. Само че оттам ще ти искат документи от село. Така и стана: отивам в Нова Загора. Завеждащ някой си Недялков, родом от с. Кортен, но той казва: „Отиваш в село и ми донасяш такъв и такъв документ. " Тръгвам за село в 20 ч. и пристигам там в 24 ч. и посред, ноц събирам всички главни активисти, но партийният секретар председателят на съвета избягаха. Обяснявам, че заради лошата характеристика от село не ме приемат. Аз не мога да не продължа учението си. От тях зависи. Излязох навън. Те започнаха да се карат помежду си кой бил виновен, а Иван Недялков каза: „Ей тука дето сме се събрали, ако не бе дядо поп (баща ми), половината нямаше да сме живи. Нали решихме да не пречим на децата му. Кой беше този идиот дето ги спира?“ Койчо Кожухаров (брат на партизанския командир на отряд „Петко Енев“) вика: "То е ясно кой, дето ги няма." И тогава решиха: зам.- партийният секретар Дойчин Косев да подготви документите. Оставам с него, той ми дава химически

молив и лист и вика: "Тоте (на село така ми викаха), пиши!" Аз: "Бате Дойчине, ти ще пишеш!" Взех да диктувам и той пише. Написа го, сложи го в плик, подпечата го с червен восък и надписа: „За Окол. К. на БКП." Вземам го и осъмвам в Нова Загора, но Недялков го няма взел си отпуск и прави тлакане. Отивам да го търся. Звъня. Излиза една руса красавица Динка. С нея бяхме заедно на бригада „Котел - Кипилово". Била му дъщеря. Обяснявам защо търся баща ѝ. Извика го и заедно отидохме в комитета. Давам му плика. Взе го излезе и след 2 часа се връща с друг запечатан плик. Хващам първия влак, пристигам в университета, давам плика в „Личен състав“. Той го отвори и вика „Това е друга работа.“ Върна ми старите документи. Отивам да се записвам. Сроктът изтекъл. Влизам при декана Христо Гандев и му обяснявам, че съм закъснял, защото съм бил на работа и смятах, че са ме записали. Започвам да увъртам. Той каза: „Непременно ли държиш за българска филология?" Потвърдих, а той: „След 10 дни ще ми се освободи място, защото едно момче заминава да следва медицина." След един ден ме вика: „Има едно място за руска филология. То е почти същото. Вземи, проучи и ми кажи дали приемаш.“ Долу баща ми ме чака и вика: „Връщай се и се записвай веднага, ако ще и циганска филология да е, защото след 5 минути може да им дойде друг акъл. Ти не помниш ли какво ни каза Цоневски?" Така се записах. Това е 1949 г. Дипломирах се 1953 г. Така че системата и комунисти ми пречеа, но комунисти ми и помогнаха. По-късно разбрах, че през тоя период само двама деца на съдени от народния съд сме следвали.

С. С.: А как дойдохте в Казанлък?

Ст. Д. Ст.: Имаше една малка възможност да остана в София. През периода 1951—1953 г., като студент, бях председател на литературния кръжок „Н. Вапцаров“ към ЦК на ДСНМ. В кръжока се кандидатстваше с творби и не изискваха никакви други сведения. Г. Караславов посочи мен за председател. След време предложих на Караславов с най-изявените творци от всички литературни кръжоци да се образува кабинет на младия писател. Той се съгласи и го образувахме. Между първите участници бяха Климент Цачев, Серафим Северняк и др. Като се дипломирах, родителите ми имаха проблеми и реших, че трябва да бъда по-близо до тях. Разпределиха ме за Нова Загора, но моя състудентка от Ямбол, разпределена в Казанлък ме помоли да си разменим местата, защото от Нова Загора до Ямбол е близо. Така направо идвам в Казанлък за учебната 1953/1954 г. в 1-ва мъжка гимназия с директор Таня Павлова. От влака направо в гимназията. Влизам в учителската стая и търся директора. Няма го. Бие вторият звънец. Посочиха ми зам.-директора Д. Карагьозов. Представих се. Тика ми един дневник в ръцете и казва: „Влизайте!" Аз: “Чакайте, не знам какво да

правя." Той: "Ами за какво сте учили 4 години? Аз ли да Ви уча какво да правите?" Влизам в 9-ти клас и като се чудя какво да правя, давам им контролна работа. То се оказа, че според сегашните методики било най-правилно и сега им дават т. нар.,, входящо ниво". От трите паралелки 9-ти клас, на които дадох контролни, само пет човека нямаха двойки.

С. С.: Знам, че сте били класен ръководител на много випуски. Кога за първи път станяхте и какви спомени имате от учениците, на които сте били класен?

-

Ст. Д. Ст.: Веднага при постъпването станах класен и то на паралелка, която никой не я е искал - 9-ти клас с 52 ученика. Завършиха 1956 г. Всички свои ученици помня и за всички си спомням с добро и е трудно да отличавам едни от други. Все пак от тази паралелка Радослав Рачев, който бе директор на един от заводите в „Арсенал“, Георги Чанков, Косьо Пехливанов, Коста Ангов и др. Още през април се разболях и повече от две години отсъствах от училище. Следващата паралелка поех 1956 г. и завърши 1960 г. Там бяха Христо Бечев - един от най-добрите физико-химици в България, М. Карагинев, Иван Дянков, Г. Владимирова, Хаджиганев, Янка Найденова, която след това стана началник отдел „Просвета“ в Общината, Мария Косатева, Стефка Тонева, Малина Белова, Кица Маркова, Мариана Тотева. Кичка Донева директор на Изчислителния център при „Арсенал“. Всички мога да ги изброя. Великолепни хора. На техните рамене се издигнах като учител. Целият випуск беше много талантлив. Генчо Скордев - академик, Стефан Радев - член-кореспондент на БАН и др.

Искам да кажа, че аз съм от село и понеже за децата от село някои говореха с неуважение, реших да докажа, че те не са по-лоши. Казах на Таня Павлова, че ще взема клас със селянчета. Учениците в класа ми бяха от 14 села на Казанлъшка околия и Ирина от Меричлери. Тя после стана вратар на националния отбор по хандбал. Невена Говедарова като ученичка биеше на диск шампионката за жени Виржиния Михайлова. Защо не се разви след завършване на гимназията и до ден днешен не ми е ясно. В тая паралелка се случи нещастие с едно момче Кеязим от с. Долно Изворово. Отлепи му се ретина и близо два месеца бе по болниците в София. Върна се с черни очила с две дупчици по средата. Окоето трябва да се пази. Не бива да чете. Решихме да чете с очите на класа. По специален ред всеки ден негов съученик или съученичка ходеше да му чете и да се подготвят заедно. Две години така. Завърши, а после и инженерство. За случая написах очерк със заглавие „Приятелско рамо“, който спечели конкурса през 1964 г. в Стара Загора. Следващата паралелка, бе от родени през 1945 г. Поех я в 1960 г. и завърши 1963 г. Това бе така наречения „хулигански клас“. Двама учители говореха твърде

негативно за него и аз се изтапах и викам: „Учител не може да говори така за децата. Те са такива, каквито са. Нашата задача е да работим с тях.“ Викат ми: "Ти говориш така, защото имаше най-добрия клас. Що не ги вземеш?" "Ще ги взема" отговарям и така стана, че за една седмица класът стана най-добрият. Не по успех, а като колектив. Имаше един Николай Колев от с. Розово, за който знаех, че баща му бил на фронта. Връща се, заболява от туберкулоза и умира. Грижите за него поема баба му. Изпитвам го Николай в 8-клас. Има знания между 4 и 5, ама едни неща не ги учи. Казвам му: „Научи това, защото ще ти пиша 2, ако не го научиш“. Втори, трети път и накрая му казвам: Оставям те на поправителен, защото животът не е бил ласкав към теб, за да бъдеш небрежен към себе си. Ако не научиш това и това и не ми отговориш за 6, ще те оставя да повтаряш.“ На поправителния ми отговори за 5, ама аз му писах 6. Есента, като поех класа като класен, Николай го няма. Питам къде е. Те: „Той отиде в Габрово, в кожарски техникум.“ Леля му Пенка бе сервитьор в ресторант „Балкан“. Отивам там и я питам как е Николайчо в Габрово. Тя: „Какво Габрово бе, др. Стойков? Вие да дойдете в село да го видите с едни продупчени цървули, скъсани гащи, жив да го оплачеш.“ Влизам в час и питам кои са най-добрите му приятели. Вдигат се няколко ръце. Питам ги един по един. Всички: „В Габрово.“ Аз: „Плюя на такова приятелство. Да подскажете, да препишете! Но когато трябва истински да помогнете, Вас Ви няма! Николай е бос в калта на Розово!“ След няколкодневно умуване решихме да заработим средства във вакумната фабрика. Уговорих Т. Павлова да освободи класа два учебни дни и един неделен, общо 3 дни. „Толкова усърдни и прилежни ученици досега не сме виждали!“ Обясних. Като разбраха каква е работата и те понадуха малко работката. В понеделник платиха. Купихме му обувки, дрехи, шапка и три месеца за храна в стола. Така бай Ник бе спасен от другарите си. Завърши успешно. В същия клас бе Антоанета сестрата на зъболекаря д-р Ж. Кирилчев, Стефан Станчев - собственика на „Есен“, Атанас Славов - музикант в Норвегия и др.

Следващият випуск 1967 г. В него бяха Емил Пенчев - журналист, учител, общественик, Александър Александров - адвокат, Иван Матанов - директор на ЕСПУ „Т. Юлиев“ и др. Следващите випуск 1970 г. с Димитър Танев - актьор, съпруг на Петя Тетевенска, Таня Иванова - журналистка в радио „Ст. Загора“, Благовеста - сестра на Теодосиев, Еленка, двете Росици едната дъщеря на д-р Генов, Мехмед Джевдетов, син на прочутия казанлъшки кошничар Джевдет, Евгения Андреева и др.

Есента на 1970 г. в 1-ва ПГ поех паралелка, в която бе Мария Шопова - председател на Казанлъшкия съд, а сега адвокат, Ив. Бобчев и др. С тях не

завърших, защото ме назначиха за учител в Математическата гимназия (МГ). В МГ поех клас, в който бяха сестра ти Виолета Саранеделчева, Деян Атанасов виден лекар в София, Иван Косев, Николай Харизанов, още двама Николаевци, Илжар и др. - всички превъзходни ученици. Това е випускът, с който вместо абитуриентски бал организирах екскурзия от 17 до 27 май 1973 г. до Москва и Киев - не само моя клас, целия випуск. Не отсъства ни един ученик. Следващият випуск са родени 1959 г. и завършиха МГ 1977 г. Между тях са Валентин Нероев, Валентин Бачев, Румен, Димитър, Иван Демирев, другият Иван, Мария Шопова, сега Карабаджакова, Нели Узунова и може би трябва да изброя всички от класа, но ще обременя много отговора. Това е випускът, който на всяка своя среща ме изненадват с поднасяне на много оригинални подаръци. Тази година (2019 г. - б.а.) навършиха 60-годишна възраст и аз отново бях с тях на 2 юни, въпреки проливният дъжд, и отново ми поднесоха изненада. Не е въпрос за подаръка като материално изражение, а за онзи техен ентузиазъм, с който изразяват своята благодарност и признателност към мен и това е много вълнуващо. След това поемах класове за по една или две години. До 1985 г. бях в МГ. Влязох в остри противоречия с ръководството. Напуснах МГ и отидох в Горно Сахране - учител в прогимназията. Там се пенсионирах през 1989 г., но завърших учебната 1989-90 г. Обичам всичките си ученици, но на които съм бил класен, заемат по-особено място в моето сърце.

С. С.: Като се върнете към своите 37 години учителски стаж можете ли да направите някакво обобщение на преподавателския си опит?

Ст. Д. Ст.: Без да искам, аз съм попилвал всичко най-важно от моите учители и си давам сметка от кой какво съм взел. Дошъл съм до няколко заключения: 1. Знанията на учениците не зависят от това какво и как преподава учителят, а от това какво и как иска. 2. Учебният процес прилича на колоездачно състезание, ако искаш да го спечелиш, не поставяш мърда да води колоната. Във всяка паралелка трябва да създадеш група от знаещи, можещи, които да са пример и дърпат класа напред. 3. Основният метод за усвояване на чужд език е наизустяването. Наизуст, наизуст и пак наизуст! Искан всички стихотворения да се знаят наизуст от всички ученици. 4. Учих учениците на три неща: Първо - като слушат, да разбират. Второ - да водят елементарен разговор. Трето - да могат да четат и пишат. 5. Ако някой не иска да се учи или няма възможност да се учи, не може да го научиш, каквото и ще да правиш. 6. Да осъждам пороците и недостатъците, а не личността. Това последното чувствам, че съм го научил от поповете. Защото, като дете съм бил свидетел, като се съберат след служба, всеки хвали хората от своята енория. Не говори лошо за човека, а осъжда неговия порок. Така, че един ученик като направи

някаква простъпка, трябва тя да се осъжда, а не детето. Друго, което съм възприел е, че учениците, на които съм класен са най-добрите. От баща си съм усвоил и две правила: на негодника, на кръшкача, на мързеливеца няма да прощаваш, но ако някой се старае, но е допуснал грешка, за една грешка няма да му се режат крилете, другото - ще гледаш не какво товари на каруцата, а какво накрая е закарал. Защото някой може да е натоварил много, но по пътя да го е изръсил и накрая нищо да не закара. И аз затова преценях накрая каква е общата подготовка, какви знания и умения има ученика. Имаше и едно друго нещо - умеех да използвам самочувствието и гордостта на човека, защото с тях може и земята да повдигнеш.

С. С. : От кога, според Вас, се занижи дисциплината?

Ст. Д. Ст.: Виж какво, това е един общ процес. Той започна още преди 1989 г. Почна полака-лека да се занижава. Започна с унижителното положение на учителя, на неговия социален статус. Това започна някъде след 1960 г., когато престанаха да съществуват педагогическите училища и когато възнаграждението на учителя изостана спрямо общото ниво и когато все по-малко хора искаха да стават учители. Докато преди 1944 г. най-престижната професия е учителската. Да не говорим за предосвободенската епоха. Вземи написаното от Макгахан за турските зверства в България. Какво пише за българските училища и учители? Че те са по-добри от тези в Англия, Германия, Франция. Учудва се, че нашите учители получават по-големи възнаграждения. Учудва се, че организацията на училищата се извършва от църковните настоятелства и те плащат на учителите. Пише, че „лондонските учителки могат да завидят на Райка" (има предвид Райна княгиня) за уважението, което имат към нея и възнаграждението, което получава. Това са много пари“ - заключава Макгахан. Успехите в училището и бъдещето на страната зависят от качеството на учителите и учениците.

Моето мнение за взаимоотношенията ученик - учител - родител е, че има неща, които трябва да ги знаят учениците и учителите, а родителите - не. Има други, които трябва да ги знаят родителите и учениците, а учителите - не и има неща, които децата трябва да ги знаят помежду си, а родителите и учителите не трябва да се месят.

С. С.: В началото на разговора разказахте, че сте били член и председател на литературен кръжок към ЦК на ДСНМ и член на кабинета на младите творци. Как след това продължи Вашата творческа работа?

Ст. Д. Ст.: Като дойдох в Казанлък, разбрах, че учителстването унищожават твореца и не може да бъдеш и учител, и творец. Отказах се да ставам писател, макар от време на време да пописвам. Отдадох се всецяло на учителската професия.

С. С.: Все пак тук сте се свързали с местни творци. Ваши очерци и разкази са отличавани на различни конкурси.

Ст. Д. Ст.: Чудомир имаше слабост към мен. Участвах в местния литературен кръжок към читалище "Искра", който през 1955 г. по мое предложение кръстихме "Чудомир". В различно време в него членуваха Константин Колев, Ганчо Проданов, Освалд Лечев, Лилия Димитрова, Ганка Стойчева, Мария Тонева, Мария Проjkова, Иван Хаджийски, Янко Панайотов, Кънчо Стоянов, Стефан Фурнаджиев, Петър Цълбуков, Антон Михайлов от Ст. Загора. Събирахме се в редакцията на в. „Искра“, която тогава беше западно от сегашната съдебна палата и където сега има магазинчета. През 1965 г. ме включиха в делегацията на младите български творци за участие в „Белите нощи на Ленинград“. Тя се състоеше от млади писатели, поети, артисти, художници, музиканти, певци от цяла България. От Казанлък друг нямаше в тази делегация. Като такъв участвах и в среща с Де Гол - президента на Франция, който по същото време бе в Ленинград.

С. С.: Накрая моля Ви, накратко да ми кажете нещо за Вашето семейство!

Ст. Д. Ст.: Съпругата ми Надежда Добрева Стойкова бе лекар със специалност пулмология. С нея сключихме граждански брак през 1962 г. Сватбата направихме на 28 април 1963 г. и се венчахме тайно в черквата на родното ми село. Толкова тайно, че даже майката на съпругата ми не разбра. Това бе последният църковен брак в нея. За съжаление съпругата ми почина след продължително боледуване на 9 май 2015 г. Първото ни дете - Драгостин се роди през 1964 г. Завърши МГ - Казанлък, а след това изчислителна техника в МЕИ (сега Технически университет) София през 1989 г. После работи в Изчислителния център на „Арсенал“ АД Казанлък, заболя тежко и почина на 3 април 1992 г. Няма по-страшно нещо за едни родители да загубят рожбата си. Губи се опората, вярата, надеждата, бъдещето. Животът се обезсмисля, защото е отредено децата да преливат гробовете на родители, баби и дядовци, но става и обратното, както се случи при нас. Второто ни дете - Диана се роди през 1969 г. и също завърши МГ – Казанлък, после микроелектроника в МЕИ - София. Работи в София. Сега съм при нея.